

(המשך מעמוד 43)
 הוא רצה להציג לפניו את כל פילאי עולם.
 הוא התחיל את דרכו ב-1835 בהצגה של ז'וזף ה. האשה הזקנה ביותר בעולם. היתה זו כושית שעברה את גיל ה-160, ושהיתה, בסתנה, האומנת האישית של ג'ורג' וושינגטון. שש שנים אחרי שהאשה הזקנה ביותר בעולם הביי אה לו ממון רב. קנה בארנום את מוטיאון שודר בניו יורק, קרא לו על שמו, והפך אותו לתצוגה הר אומית של פלאים אנושיים יוצאי

עם שלו וקרא למופע ההצגה הגי דולה ביותר עלי אדמות. 10 שנים לאחר מכן התאחד עם יריבו לש- עבר, גיימס אנתוני ביילי, לקירי קס הגדול ביתר באמריקה. ש- גודע כבארנום אנד ביילי.
 למרות שנחשב על-ידי רבים, עד היום, כאביהפירסומת וכממ- ציא אימרת הזהב, בכל רגע, כי עולם נולד פתי המוכן לבלוע לוקשים" היו הצגתיו תמיד בגי- בולות המוסר וההגיונות.
 למראה מייק ההולך ורוקד על הכמה באנגליה ומזמר על חבל

מייק בורשטיין הולך ורוקד על הבמה באנגליה, מזמר על חבל דק וקוצר הצלחה על קרשי התיאטרון בברודווי - קודש הקודשים של התיאטרון העולמי

דופן ומזורים, ובראשם האיש הר- קטן ביותר בעולם, צ'ארלס סטראי טון.
 בארנום קרא לאיש הקטן "גנרל תום אצבעוני", יצא איתו למסע הצגות באירופה והציגו אפילו לפני המלכה ויקטוריה והנסיך אלברט.

דק, הייתי מוכנה להישבע שרוחו של בארנום אכן נכנסה בו, ושי- אולי בסוף ההצגה היא תצא מגורי- נו בצורת יונה מעופפת.
 הלכתה, איפוא, שוב אל מאחרי הקלעים. עליתי אל חדרההלבשה שלו ואת הדלת פתח לפני המעסה

מייק עם קוקס

נאמנות לכל אורך הדרך

שלו, שהניח בזהירות רבה תחי- בושת קרה על רגלי. שחקנים, בדרכם וביתה, התעכבו לאתל לו החלמה ולבשר לו שגם לוותיקים ממנו היתה איזושהי תאונת עברי- זה בדרך להצגה מפרכת זו. ה- שחקן שנודע להיות המחליף לעת הצורך אמר לו, ספק בצחוק, ספק ברצינות: "קרא לי אם הצטרך אותי". בידעה ברורה שאף אדם בעולם לא יירד מברודווי כל זמן שהוא חי ונושם. אבל את הזרי- קה הטובה נתנה צערה צעירה בשם מינדי ברמן, שמייק לא ראה אותה מעולם. היא דפקה על הדלת וביק- שה לראותה. "רק לרגע", היא נכנסה, מסמיקה כולה, והסבירה: "היום אני בת 16 ורק אתמול הו- רידו לי את גשר הייטור מן השי- גיים. ליסה'הולדת קיבלתי מאבא ואמא טיול לניו יורק, ובאתי לר- את אותך. היית גדול. אתה מוכן לחתום על התוכניה שלי? ואולי אפשר לקבל גם נשיקה?"

דרכי אדם

מילהמת סוף-העולם

אשה שווייצית

באה לארץ כרי

לאסוף תרומות,

שיעזרו אותם

שישרדו לאחר

מילחמת תשמי"ד

בצעדים מהירים התקרבה ה- אשה הקשישה למרכז האולם, שם הוצב מיקרופון. "אני שייכת לכת- שחבריה היים בשווייץ", התחילה לסביר ולפתע, מכל העברים, כאי- לו היתה איזו סכנה גדולה בי- מקום, פרצו כל אנשיהביטחון, ה- עובדים במלון, כיתרו את האשה והוציאה מחדרהאירועים.

באחד מימות השבוע שעבר, בי- שעת צהריים, התכנסו נשות-חבר- רה רבות בחדר-האירועים של אחד- מבתי-המלון התל-אביביים כדי לחזות בתצוגת-אופנה.

השיחות שהתנהלו מסביב לשול- חנות הקטנים ושיקשוק הכוסות- הצלחות, שנשמעו מכל עבר, מילאו את האולם בהמולה. אולי משום כך לא הבחין איש מן ה- נוכחים בכניסתה של האשה לאר- לם. הקשישה בעלת שיער קצר, לבושה במיכנסיהגיינס משופשפים, לא נראתה כמתאימה למקום האי- רוע, שבו לבשו כל הנשים את מיטב בגדיהן.

"מטרת", ניסתה להסביר ל- העולם הזה באנגלית עילגת, אחי- רי שהוצאה מן האולם, היא להתירים סספים, שאותם נאגור עד לסיום מילחמת 1984".

חברי הכת, שאליה משתייכת השווייצית שסירבה להזדהות בש- מה, מתכוונים לחלק את הכספים לכל מי שיישרד אחרי המילחמה ויזדקק להם כדי לרכוש מוצרי- מזון. האשה השווייצית, השוהה בארץ כשכוע, פועלת בשיטיות — היא באה לכל אירוע רב-מש- תתפים, מתפרצת ומנסה לנאום.

עד היום לא נחלה הצלחה בנס- יוניתיה. היא לא הצליחה לשאת את דבריה באירוע כלשהו — קצרי- גיהביטחון פיגוה מכל מקום, כי אילו שיכולה להיות לה השפעה מסוכנת על שומעיה.

מי יעזור, אם כן, לשרידי מיל- חמת תשמי"ד?

פלילים

הישגד מחבריך

הפועל סיפר עז רכושו

לירידה, ונשרד עז ירד

אחי היריד

שריף עומר מתגורר בכפר קטן ונידח בגדה, בקירבת כפר-קאסם, שמעולם לא חובר לרשת-החשמל. בביתו, הנמצא בפאתי-הכפר, הוא חי עם אשתו וילדיו. בנו הבכור הגיע לפירקו ונשא לו אשה מצערי- רות הכפר. גם הווגיהצעיר המי- שיך להתגורר עם האב.

כדי להעביר את הלילות הארו- כים, שבחם עסק שריף במימיה כמיפעל כפתח-תיקוה, הוא נהג לשוחח עם ירדו הצעיר עודה אל- אפניו, שעבד באותו מיפעל. ה- שומר היה מרוצה מהעניין הרב ש- גילה ירדו באורח חייו ובכני- מישפתחו.

השומר לא היסס לספר לעודה ולהתגאות בתכשיטיה של כלתו — צמיד-זהב וטבעות יקרות — שאותן הביאה לבעלה ביום הח- מישפתחו.

תונה. הוא תיאר את המקום ה- מרוחק שבו נמצא ביתו, את הכ- ניסות לבית, את החלונות הדל- תות, והסביר בפרוטרוט כיצד להגיע אליו.

באחד מלילות יולי 1980, בי- הצות, התפרצו לביתו של שריף שלושה גברים רעולי-פנים. הם נשאו אקדחים ועוזי, איימו על יושבי-הבית, היכו את האם ו- שדרו מהכלה הצעירה ארבעה צמידים וארבע טבעות זהב. השו- רדים נעלמו במהירות באפילת- הלילה ואיש מבני-הבית לא יכול היה לזהותם.

יתכן כי גם פשע זה היה גותר

דחה הסבר זה, הרשיע את איברא- היס וגזר גם עליו שש שנות-מא- סר.

מישפט

לא יותר משישים יום

בית-המישפט העניין

שיחרר עצירים שהוחזקו

ללא מישפט יותר

משישים יום

שתי החלטות סותרות בעניינם של פאזי נבולסי ויעקב אוהיון

האשה השווייצית ומנהל-התצוגה*

אנשי-הביטחון נזעקו

ניתנו כמעט באותה העת, שופט בית-המישפט העליון פקד לשחרר את השניים ממעצרם, ועורך-הדין דן קלמזין מיהר לשכידו העתק ההחלטה לבית-המעצר באבר- כביר. כאשר שיחרר את שני לקר- חותיו, הסתבר לו כי באותו בוקר עצמו נתן שופט השלום בתל- אביב, דוד בן-אופיר, החלטה הפו- רי, וציווה להמשיך את מעצרם של השניים, עד תום ההליכים בי- עניינם.

מאז שנעצרו השניים בחדש יר- לי — בחשד של החוקת חשיש בכמות קטנה, נמשך מעצרם יותר משישים יום. מבלי שהוגש נגדם כתב-אישום, לפי החוק אם לא הוגש כתב-אישום בתוך שישים יום-מישהמעצר של השוד, רק שופט עליון יכול לצוות על המשך ה- מעצר.

כאשר עברה התקופה הקבועה בחוק, מיהר הסניגור לירושלים, ובבקשה להביאס קורפוס (ברו- מית — הבא את הגוף) ביקש להורות על שחרורם המידי מ- מעצר.

בינתיים נזכרה גם הפרקליטות כי הזמן עבר, והגיש כתב-איש- שום נגד השניים. כאשר מוגש כתב-אישום, יכול גם שופט בית- המישפט השלום להאריך את מעצר הנאשמים עד תום ההליכים. כך, בשעה שקרמזין היה בדרך לבית- המישפט העליון, הגישה הפרקלי- טות בקשה לבית-מישפט השלום להאריך את המעצר עד תום ההלי- כים.

בית-המישפט העליון שיחרר את השניים בערך באותו הזמן שבו הוציא שופט-השלום את צו-המע- צר נגדם.

* ישראל ברוך.